

בע"ח (בית שמש) 81440-03-25 - יצחק בנישו נ' מדינת ישראל - פמ"י

בע"ח (בית-שמש) 81440-03-25 - יצחק בנישו נ' מדינת ישראל - פמ"י שלום בית-שמש

בע"ח (בית-שמש) 81440-03-25

יצחק בנישו

על ידי ב"כ עו"ד נטע לוי

נגד

מדינת ישראל - פמ"י

בית משפט השלום בבית-שמש

[25.07.2025]

כבוד השופט ביאלין אלעזר

החלטה

1. לפניי בקשה לגילוי חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

2. בבסיס הבקשה כתב אישום שהוגש נגד המבקש ביום 28.1.24 ואשר מייחס לו עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א) (3) לחוק העונשין, התשל"ז 1977.

3. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 14.6.23 הלך הנאשם על מדרכה ברחוב הרצל בבית שמש. בהגיעו לרחוב הרצל 24 בבית שמש, מקום שבו צמחו שיחים וקוצים יבשים, בקרבת מקום בו נמצאים מצבורי גז, עצר הנאשם לרגע מהליכתו, הוציא מכיסו מצת, הצית אש בצמחייה היבשה והמשיך ללכת בלי להשגיח על תוצאות מעשיו, שיכלו לגרום לנזק ואף לסכן חיים. עוד נטען בכתב האישום כי האש שהצית הנאשם התפשטה והתקרבה אל צובר גז. ל.מ.ו. המתגורר בסמוך הבחין, הבחין באש מביתו, רץ למקום וכיבה את האש שכבר הגיעה למרחק מטר בלבד מצובר הגז, באמצעות צינור מים.

4. בבקשה לגילוי חומר חקירה שהוגשה ביום 30.3.25 נטען כי בחומר הראיות שהועבר להגנה הוסתרו פרטים שאין מדובר בפרטים החוסים תחת תעודת החיסיון הקיימת בתיק. ההגנה הצביעה על המסמכים הבאים כמסמכים שהועברו כאשר חלק מהפרטים הוסתרו בגוף המסמכים:

א. טופס בקשה להגשת תלונה מקוונת (מסומן 1 בחומר הראיות, להלן: "הטופס").

ב. דוח פעולה מיום 14.6.23.

ג. מזכר נלווה לבקשה להוצאת צו.

5. בבקשה נטען כי המידע המוסתר במסמכים אלה מהווה חלק "אינהרנטי מחומר החקירה בתיק, נוגע לליבת האישום, ונחוץ להגנתו". בהמשך, הפנתה ב"כ המבקש לתכליות העומדות בזכותו לעיון ולהעתקה של חומר הראיות ולתחולתו של הדין. כך עמדה ב"כ המבקש על זכותו של המבקש לקבל את המסמכים הטעונים במחלוקת כשלא מוסתר בהם דבר.
6. בתגובתה ציינה המשיבה כי המסמכים שבנדון הועברו להגנה תוך הסתרת פרטיו האישיים של העד ל.מ.ו כתובת מגורים, ת.ז. ומספר טלפון נייד (להלן: "העד"). המשיבה ציינה בתגובתה כי פעלה כך על יסוד האמור בסעיף 69 להנחיית פרקליט מדינה 3.1 וזאת משום שהיא מוסמכת לעשות כן במקרים בהם יש חשש לפגיעה בפרטיות, או כאשר חשיפת המידע עלולה להביא להטרדה, איום, סיכון או פגיעה בביטחון העד". המשיבה ציינה בתגובתה כי במקרה זה קם חשש כאמור משום זהות המתלונן וקרבת העד למקום מגוריו של הנאשם.
7. בדיון שהתקיים בפניי ביום 22.7.25 המחלוקת בין הצדדים הצטמצמה אך ורק בנוגע לפרטיו האישיים של העד שהוסתרו על גבי הטופס. ב"כ המבקש עמדה על עתירתה לקבל את הטופס כשהוא מלא על קרבו וכרעיו - מס' טלפון נייד, תאריך לידה, דואר אלקטרוני וכתובת מגוריו המדויקת של העד. כמו כן, עתרה ב"כ המבקש לחשוף מספר טלפון של אישה (שצוין בעמוד 3 לטופס) שראתה אירוע ניסון הצתה קודם שאירע לכאורה לפני כחודשיים (להלן: "העדה האחרת"). כן ציינה ב"כ המבקש כי לא ניתן להסתיר את הפרטים שהוסתרו בטופס על יסוד האמור בהנחיית פרקליט המדינה 3.1 שעניינה בניסוח כתב אישום. ב"כ המבקש הפנתה בעניין זה לסעיף 10 להנחיה 6.1 שעניינה "עיון הנאשם בחומר החקירה לאחר הגשת כתב אישום נגדו".
- ב"כ המשיבה חזרה וטענה כי אין בפרטים שהוסתרו כל רלבנטיות להגנת הנאשם.
8. לאחר שעיינתי בטענות בכתב, שמעתי את טיעוניהם של ב"כ הצדדים על פה ועיינתי בטופס ובפרטים שהוסתרו, הגעתי לכלל מסקנה שיש לדחות את בקשת המבקש ברובה, פרט למספר הטלפון המוסתר בעמ' 3 לטופס, וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.
9. ראשית, אני סבור שהפרטים שהוסתרו אינם חומר חקירה רלבנטי להגנת הנאשם וכי פרטים חוסים תחת הגנת הפרטיות. אכן לכתחילה בקשת המבקש לקבל את המסמכים שפורטו לעיל היתה כדת וכדין. אולם, אני סבור שעתירתו כעת לקבל את הטופס כשהוא מלא בפרטיו של עד התביעה היא עתירה שיש בה ממש ונשענת על הדין. אעמוד בקצרה על משמעותו של חומר חקירה כחומר חקירה רלבנטי שיועבר להגנה ולאחר מכן אסביר מדוע הפרטים של העד שהוסתרו במקרה דנן אינם בגדר חומר ראיות רלבנטי וחיוני להגנת הנאשם שקמה חובה בדין למסור אותו למבקש וב"כ.
10. סעיף 74 לחסד"פ קובע לאמור:

74. (א) (1) הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו; בסעיף זה, "רשימת כל החומר" - לרבות ציון קיומו של חומר שנאסף או שנרשם בתיק שאינו חומר חקירה ושל חומר שנאסף או שנרשם בתיק שהוא חסוי על פי כל דין, וכן פירוט של סוג החומר כאמור, נושאו והמועד שבו נאסף או נרשם, ובלבד שאין בפירוט האמור לגבי חומר חסוי כדי לפגוע בחיסיון לפי כל דין; היו בחומר כמה מסמכים מאותו סוג העוסקים באותו עניין, ניתן לפרטם יחד כקבוצה, תוך ציון מספר המסמכים הנכללים בקבוצה;

11. הפסיקה יצקה צורה ותוכן להוראת החוק וקבעה כי המבחן אם חומר חקירה יימסר למבקש, נאשם, אם לאו הוא מבחן הרלבנטיות של החומר להגנת הנאשם.

12. בפסיקה נקבע שחומר שהוא "חומר חקירה" חלה עליו הוראת סעיף 74 לחסד"פ הנ"ל. ממילא, נאשם זכאי לעיין בחומר החקירה. משמעות הדברים היא שהמאשימה מחויבת על פי דין למסור אותו לעיון הנאשם וב"כ, לאחר הגשת כתב האישום ולבקשתו [בש"פ 9322-99 עבד מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 376; בג"ץ 233-85 עליו אל הוזייל נ' משטרת ישראל, לט(4) 124].

13. עם זאת, הוראת סעיף 74 (ו) לחסד"פ קובעת, כי אין בסעיף 74 הנ"ל כדי לפגוע בהוראות פרק ג' לפקודת הראיות. כך גם סעיף 78 לחסד"פ קובע ש"הוראות סעיף 74 אינן חלות על חומר שאי גילוי מותר או שגילוי אסור לפי כל דין". משמעות הדברים היא שהזכות לעיון בחומר חקירה איננה חלה על חומר חקירה שנופל לגדרו של סעיף 78 לחסד"פ, אם משום שהוצאה לגבי אותו חומר תעודת חיסיון בהתאם להוראות הרלבנטיות בפקודת הראיות, אם משום שחל לגבי אותו חומר מבוקש חיסיון מהחסינות הקבועים בפקודת הראיות (למשל: פסיכולוג, עו"ד, עובד סוציאלי, בהתאם לאמור בסעיפים 48-50 לפקודה הראיות) או על פי דין אחר - למשל מכוח הזכות לפרטיות המעוגנת בחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (וראו למשל: בש"פ 8467/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 459, פסקה 7). כך למשל, נקבע בבש"פ 5425/01 אל חאק נ' מדינת ישראל פ"ד נה(5) 426 קבעה כב' השופט (כתוארה אז) ד' ביניש:

"המבחן המגשים תכלית זו הוא מבחן הנגיעה של החומר לאישום - מבחן הרלוונטיות. כבר נאמר בפסיקתנו כי להגדרת "חומר חקירה" יש לתת פירוש מרחיב כדי ליתן לסניגוריה הזדמנות הוגנת להכין את הגנתה. עם זאת נאמר עוד, כי:

"במסגרת השימוש בשיקול הדעת, כאמור, אין גם להפליג למרחקים ולכלול במונח של 'חומר החקירה' ראיות, שהרלוונטיות שלהן לתביעה הפלילית הנדונה היא רחוקה ושולית, ולא כל שכן אין להחיל ככלל את הוראות סעיף 74 האמור על חומר שולי שכזה, אשר בלאו הכי אינו יכול להיות קביל באותו משפט" (ראו בג"ץ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל (להלן - בג"ץ אל הוזייל [1], בעמ' 129)).

בהתאם לכך, "חומר חקירה" המצוי בידי התביעה או בשליטתה או חומר שצריך על-פי טיבו להימצא בשליטת התביעה, והוא קשור באופן ישיר או עקיף לאישום ונוגע ליריעה הנפרסת במהלך המשפט הפלילי, יימסר לידי הסניגוריה, ובלבד שאין החומר חוסה תחת כנפי חיסיון בין בשל הפגיעה בזכות לפרטיות או בין בחיסיון מטעמים של אינטרס ציבורי המצדיק את חיסיון (ראו לעניין זה בש"פ 687/96 גיל נ' מדינת ישראל [2])." (ההדגשים שלי - ב.א.)

14. בעניינו אין מחלוקת שהטופס (המסמך שבטעון) הוא חומר ראיות רלבנטי. אין גם מחלוקת שהתוכן המפורט בו הוא חיוני להגנת הנאשם. המחלוקת היא לגבי הפרטים שהוסתרו. הפרטים שהוסתרו הם פרטים אישיים של עד התביעה שאין בהם מאומה כדי לתרום להגנת הנאשם. מספר הטלפון הנייד של העד אינו יכול לספר מה העד אמר על האירוע וכך גם כתובת הדוא"ל לא יכולה להוסיף מאומה לשאלה מה העד ראה ואת מי ראה, אם ראה בכלל, משלח אש בקוצים. ממילא, לנאשם לא קמה זכות, מיני וביה, להעתיק פרטים אלה של העד. אציין כי פרטי העד שהוסתרו חוסים בצילה של הזכות לפרטיות. בהקשר זה ראוי לציין כי חוק הגנת הפרטיות לא מגדיר במפורש מה "מידע פרטי", אך קובע בסעיף 1 כי "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו". בהמשך לכך, סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות מפרט שורת מקרים המהווים פגיעה בפרטיות, ובכללם "שימוש בדיעה על עניניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה" (סעיף 2(9) לחוק הגנת הפרטיות). הפסיקה נדרשה לפרש את המונח "עניניו הפרטיים של אדם" וקבעה כי יש לפרשו באופן רחב. כך למשל, ברע"א 6902/06 צדיק נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ [פורסם בנבו] (13.8.2008) נדונה פרשנותו של המונח 'ענינים פרטיים' הקבוע בסעיף 2(9) לחוק, וכך נקבע: "חוק הגנת הפרטיות אינו קובע הגדרה למונח 'ענינים פרטיים'. פרשנות המונח נדונה ברע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, פ"ד מח(3) 808 (1994)... באותו עניין אימץ השופט בך פרשנות רחבה למונח 'ענינים פרטיים' וקבע כי: 'מובנם הטבעי והרגיל של המילים 'ענינים פרטיים' של אדם הנו כל מידע הקשור לחייו הפרטיים של אותו אדם, לרבות שמו, כתובתו, מספר הטלפון שלו, מקום עבודתו, זהות חבריו, יחסיו עם אשתו ויתר חברי משפחתו וכדומה' [...]
- לפי הפרשנות הרחבה שהעניק השופט בך למונח, צילום החושף את זהותו של המבקש, ובעניינו גם את עיסוקו באותה עת, נכלל בוודאי ב'עניניו הפרטיים' של המבקש" (פסקאות 7-9 לפסק דינו של המשנה לנשיאה א' ריבלין); רע"פ 4743/20 מרדכי לייבל נ' מדינת ישראל (21.07.2022)
15. על יסוד האמור לעיל ומאחר שאיני רואה רלבנטיות בחשיפת פרטיו האישיים של העד להגנת הנאשם, אני סבור שהתביעה פעלה כדין כאשר העבירה את הטופס תוך הסתרת עניניו הפרטיים של העד.
16. אדגיש כי אין בקביעה זו כדי להוביל למסקנה שהתביעה תכסה או תסתיר את פרטיו האישיים של כל עד ובכל מקרה ומקרה. גם הזכות לפרטיות היא זכות יחסית ולא מוחלטת. יהיו הליכים פליליים בהם מספר הטלפון של העד יהיה רלבנטי ואף קריטי להגנת הנאשם. כך למשל, במקרה בו מדובר על תיק המורכב מאיכוני שיחות טלפון או בתיק המורכב מראיות נסיבתיות כאלה ואחרות שחשיפת עניניו הפרטים של העד רלבנטית וחיונית להגנת הנאשם. אולם במקרה דנן, אף שמידת הפגיעה בזכות לפרטיות, על ידי חשיפת עניניו הפרטיים של הנאשם, אינה ברף גבוה, איני סבור שיש בחשיפת הפרטים רלבנטיות להגנת הנאשם ועל כן מסקנתי שאין להעבירם לידי ההגנה.
17. שנית, הדין מבחין בין זכות עיון שהינה בסיסית לבין זכות העתקה. במקרה זה, ככל שב"כ המבקש תבקש זאת אין מניעה להציג בפנייה את הטופס באופן מלא וזאת מנת שתיווכח כי אכן הפרטים שהוסתרו הם עניניו הפרטים של העד. אולם, מן הטעמים שפורטו לעיל אין זכות למבקש להעתיקם. העמידה העיקשת להעתיק פרטים אלה, אינה אלא מסע דייג שלא לצורך, כאשר אין בפרטים המוסתרים כדי להועיל להגנת הנאשם, מחד, אך טומנים בחובם פגיעה בפרטיות ואף חשש בלתי מבוטל לשימוש בהם שלא לצורך, מאידך.

18. ב"כ המבקש הפנתה לסעיף 10 להנחיית פרקליט המדינה מס' 6.1 ומכוחו טענה כי על התביעה חובה להעביר את מלוא חומר הראיות וכי ההגנה היא שתשקול את חשיבות החומר להגנת הנאשם, אלא שטיעון זה מתעלם מסעיף 11 לאותה הנחיה, שם נאמר: "עם זאת, המונח "חומר החקירה" אינו כולל ראיות, שהרלוונטיות שלהן למשפטו של הנאשם היא רחוקה ושולית."...;
19. שלישית, ובאשר למספר הטלפון של העדה האחרת שצוין בטופס; טענות המשיבה להיעדר רלבנטיות סבירה והגיונית על פניו. זאת בשים לב לכך שהאירוע בו נקשרה העדה האחרת לא נכלל בכתב האישום ואינו מיוחס למבקש. כך גם נטען שהמבקש מזהה עצמו בסרטון מושא כתב האישום כמצית האש, כך שהעדה האחרת אינה יכולה לסייע להגנת נאשם. עם זאת, מדובר בעדה שלא נגבתה ממנה הודעה. בשיטת משפט כשלנו ראיות הגנה אינן נאספות במקביל לחקירת המשטרה אלא, ככלל, בסיום החקירה. כך שאין לדעת מה גרסתה של העדה ועל מי היא הצביעה כמעורב בהצתה הקודמת שהינו בעל נסיבות דומות. בנסיבות האמורות הרי שמספר הטלפון של העדה האחרת יכול להיות נחוץ להגנה לצורך בירור הגנת הנאשם, בין אם כעדה מטעם ההגנה ובין אם בדרך אחרת, שהרי "אין חקר לתבונת סניגור מוכשר..." (ע"פ 35/50 מלכה נגד היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ד 429, 433).
20. לנוכח כל המקובץ לעיל, אני מורה לתביעה להעביר את הטופס תוך הסרת המידע המוסתר בעמוד 3 לטופס-מס' טלפון העדה האחרת. יתר ענייניו הפרטיים של העד אשר הוסתרו בטופס (בעמודים 1, 2 ו-5) יישארו מוסתרים.
21. הטופס יועבר להגנה בהקדם ותוך 7 ימים מרגע מסירתו לתביעה באמצעות מזכירות בית המשפט.
22. המזכירות תמציא ההחלטה לב"כ הצדדים.
- ניתנה היום, כ"ט תמוז תשפ"ה, 25 יולי 2025, בהעדר הצדדים.